

בעזרת השי"ת

גליון פרשת ויקהל - שקלים

שבת מברכים חודש
אדר ב'
המולד יהיה:
אור ליום ד' 9³¹ דק' 151 חלקים
ר"ח יהיה:
ביום ה' ויום ו' ערש"ק

שבתא טבא וכוט"ס

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי
"נקודות הכסף"
שע"י מוסדות
דברי שלום
ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א
בראשות הגה"צ רבי יחזקאל בינג שליט"א
רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.
טלפון: 03-6196739
דוא"ל: 5798972@gmail.com
אתר: dshalom.org

וַיְקַהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהִים הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְדֹוֹד לַעֲשׂוֹת אַתֶּם: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיְדֹוֹד כָּל הַעֲשֵׂה בּוֹ מְלָאכָה יוּמָת:

הנה הקריאה מעורר את הזמן לדבר מעט ממעלת ועניני קדושת השבת. באשר ידוע מהסה"ק מעלת יקרת יום שבת קודש אשר מאיר בו אור הקדושה העליונה הנשפע לכל בר ישראל, וכדאי מאוד לעסוק בסה"ק "סידורו של שבת" למרן בעל הבאר מים חיים זיע"א בו מרחיב בארוכה כיד ה' הטובה עליו במעלת קדושת יום השבת ומצאת שם כי תדרשינו.

אמנם האיש הנלבב יחקור בלבבו מדוע ניתן לנו את יום השבת, ואם תמצ"ל שהוא יום מנוחה כפשוטו לנוח בו לישון טוב, ולהתענג במעדנים, א"כ מהי אזהרת התורה הק' "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר ציווה ה', ששת ימים וכו' וביום השביעי שבת" וכי מה יש להזהיר ולצוות בזה, וכי מי פתי לא ישמח לנוח ולאכול טוב יום א' בשבוע אחרי שכל ימות השבוע התייגע בעבודתו ועכשיו נותנים לו יום לנוח ולאגור כוחות, א"כ מהו הציווי בזה, וכן מהו שכתב וביום השביעי קודש, מה הכוונה כאן קודש.

אלא בוודאי יבין המבין שלא במנוחה גרידא עסקינן כאן, אלא שבשבת קודש הוא זמן קדוש, זמן עליון, כדאי' בזה"ק שבת קודש לאו איהו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא. ששבת קודש הוא יום הנשמה ולא יום הגוף, והשי"ת נתן לנו מתנה טובה את יום השבת כדאי' בחז"ל אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנוזי ושבת שמה לך והודיעם.

היינו שמאחר והשי"ת ברא את עולמו להיטיב לברואיו, ולכן נתן לנו את תורתו הקדושה תורת חיים שבני האדם יעסקו בה ויקיימו אותה ועי"כ יזכו לחיי נצח ולהשיג את עולמם בחייהם כמא' עולמך תראה בחייך ולא בשביל עינוגי הגוף וצבירת כסף וזהב וכבוד ותאוות עוה"ז נברא האדם, כי אם לצבור לו תורה ומצוות ומעש"ט לשמח בהם את השי"ת ולקשט בהם את השכינה במעשיו הטובים, אמנם כחלק מההטבה הזו נתן השי"ת לאדם את הבחירה שע"י שיתגבר על יצרו הרע ויזבח אותו לכבוד קונו יזכה לחיי נצח מדין ולא בחסד.

אמנם ראה השי"ת שלא יהיה פשוט וקל לו לאדם לחיות את חייו בחיי נצח, והציה"ר יקשה עליו לחיות חיים רוחניים, ע"כ נתן השי"ת לעמו מתנה טובה והיא יום השבת בה נשפע מלעילא לתתא כל מיני קדושות וברכות, שבעת שהאדם יתדבק בכל עוז בקדושת השבת יזכה לקבל כח ועוז ותעצומות לכל ימות השבוע שעל ידם יזכה האדם לקבל דעת אמיתי לעבוד את ה' ולהגבר על יצרו הרע ולעבור את העולם הזה בשלום שלא יזוז מנגד עיניו המטרה הקדושה לשמה נשלח הוא האדם לזה העולם והיא לעבוד את השי"ת ולהתקרב אליו יתברך, ולהתייגע בתורה ומצוות ומעש"ט.

אולם מצד הבחירה ניתן רשות ליצה"ר גם ביום השבת להפריע את האדם מלקבל שפע קודש זה, וע"כ מפתה היצר את האדם גם ביום השבת באומרו הלא כל השבוע אתה עובד קשה והנה בא יום השבת בו אתה יכול להתענג במאכלים טובים, ולנוח ולישון בו כדבעי, וכן הוא זמן טוב להפגש עם בני המשפחה והידידים ואפשר במשך השבת לדבר ולשוחח מה קורא בעולם ואיך עבר השבוע, ובכלל זה לקרוא עיתונים מעיתונים שונים לדעת מה קורא בעולם, ומה גם שיש בהם בין היתר גם סיפורי צדיקים וממילא זה גם רוחני, וכך גוזל לו לאדם את המתנה הנפלאה והקדושה והיקרה ששמה "שבת" כך שלא רק שיום השבת לא מרומם אותו, אלא אדרבא עוד מזיק לו, שביום הקדוש הזה הוא מתגשם ביותר בריבוי מאכלים ומשקאות ובשינה יתירה ומשקיע את כל ראשו ורובו בהבלים ושטותים לבלות זמנו היקר לריק.

וע"כ מזהירה אותנו התורה הק' שביום השביעי הוא יום השבת יהיה לכם קודש, שכל עניני לכם, הגשמיות, יהיו קודש לה', שלא ישתכח מלב האדם קדושת יום השבת ומטרתו להתקרב בעוז ותעצומות להשי"ת, וינצל את הקדושה הרבה הנשפעת ביום הזה שיהיה השבת יום להתרומם ולהתקרב על ידו להשי"ת, הן בהכנות הקדושות לשבת, בלימוד תפילה ותשובה וטבילה במקווה, והן בעצם יום השבת עצמו שהאדם פנוי מעסקיו לתת דעתו ומוחו להתבונן באותיות הקדושות של התפילות של שבת להתכונן אליהם כראוי ולתת בהם עבודת אש שלהבת קודש לשבח ולפאר ולרומם להשי"ת אבינו אב הרחמן.

וכן בסעודות השבת שכל בני הבית מצויים הוא זמן נפלא להחדיר בכולם אהבת ה' ויראת ה' טהורה, אמונת צדיקים, ועוד כל מיני שיחות קדושות וסיפורי צדיקים בנועם באהבה ובחן, ולתת אהבה וקרוב לבבות גדול לכל בני הבית, שהיום בימינו צריך בכל עת לילך בדרך אהבה עם הכל ובפרט עם בני הבית, והוא תריס בפני אווירת הרחוב הקלוקלת, באשר נכנס בלבבם אהבה ונעימות אור ה' ויראת שמים ואהבת תורה, וכן יקבע האדם לעצמו שיעורים קדושים ללמוד בספרי הקודש, א' המרבה וא' הממעט לפי שכלו והבנתו העיקר שיהיה השבת קודש כדבעי.

וראינו בעינינו יהודים פשוטים שלא ידעו הרבה ללמוד ולהתפלל, אולם בערה בקרבם בשבת אש קודש, באשר יראתם גדולה היתה מחכמתם, והבינו בלבבם

קדושת השבת מהי, ע"כ כ"א לפום דרגה דיליה יראה להכין את עצמו ולנהיג את השבת כדבעי, ושיהיה לו מכחה קדושה ואור לכל ימות השבוע.
השי"ת יזכינו לאור באור הקדושה והשבת אכי"ר.

ספ"ק מאור ושמש

וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים כָּל נְדִיב לֵב הֵבִיאוּ וּגּוֹ' כָּל פְּלִי זָהָב וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לָהּ וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא אֵתוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וּגּוֹ' כָּל מֵרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנַחֲשֶׁת הֵבִיאוּ אֵת תְּרוּמַת ה' וּגּוֹ'.

יש לרמוז בסדר הכתובים האלו, שבתחלה הביאו תנופת זהב, ואחר כך תכלת וארגמן, ואחר כך כסף ונחושת. יש לומר כך, דהנה נדבת המשכן היה לכפר על חטא העגל, והנה תשובה צריך להיות כך; שצריך האדם לתקן הכל מה שפגם במדות, דהיינו מה שפגם באהבות רעות או ביראות רעות ח"ו, או בהתפארות רעות ח"ו, דהיינו גאווה ושאר התפארות לא טובים, וכן שאר המדות לא טובים - הכל צריך לתקן בתשובה שלימה, דהיינו לאחוז במדת אברהם אבינו - לאהוב ה' באמת, שורש האהבה. וכן ביראה צריך לאחוז במדת יצחק לירא מפני ה' יתברך, וכן בהתפארות צריך לאחוז במדת יעקב שהוא שורש התפארת לפאר להבורא יתברך באמת. וממילא כשאחוז האדם במדריגת האבות הקדושים - ממילא מגביה כל האהבות הנפילים ויראות הנפילים והתפארות הנפילים לשרשם, ויתוקן הכל. וזה היה כונת בני ישראל בנדבת המשכן כסדר המדריגות, דהנה איתא במדרש פרשה זו (שמו"ר מט כ) זהב - זה אברהם שנבחן בכבשן. וכסף - זה יצחק שנצרך על גבי המזבח. ונחושת - זה יעקב שנאמר (בראשית ל כז) נַחֲשֶׁתִי וּגּוֹ'.

וזהו פירוש הפסוקים הנ"ל ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו וכו' כל כלי זהב הביאו רצה לומר, בתחלה הביאו זהב לתקן האהבות הנפילים, והביאו זהב

לאחוז במדריגת אברהם לתקן שורש אהבה. ואחר כך הביאו תכלת וארגמן כי תכלת הוא מרמז ליראה פחותה, כי תכלת היא מדת מלכות, שְׁבִיָּדָה להעניש לכל העוברים על רצונו, וזהו תכלת. וארגמן מרמז למלאכי מעלה שבידם גם כן כח להעניש. ואחר כך הביאו כסף ונחושת להרים הכל למדת יצחק ויעקב לתקן כל היראות רעות והתפארות לא טובים, ואחוזו במדת יצחק ויעקב לרומם הכל לשרשם כמובן.

וַיָּבֵאוּ כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדַב לָבָם אוֹתָם וּגּוֹ' הֵבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לָהּ.

הנה הכתוב הזה נראה כולו מיותר, שהרי כבר פרט הכתוב נדבת כולם כמו שנאמר (שמות לה כא - כב) וַיָּבֵאוּ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נָשָׂאוֹ וּגּוֹ' פֶּלֶן נְדִיב לֵב הֵבִיאוּ, וכל יתר הכתובים אשר נפרט כל פרטי נדבתם; למה לי כל זה הפסוק 'כל איש ואשה וגו' הביאו בני ישראל נדבה לה'.

ונראה לפרש על פי פשוטו, כי אמרו חז"ל (ברכות לג ב) האומר על קן צפור יגיעו רחמיך ועל הטוב יזכר שמך - משתקין אותו, כי עושה מדותיו של הקדוש ברוך הוא רחמנות ואינם אלא גזירות. וגם איתא בגמרא (ראה תו"כ קדושים י יא) לא יאמר אדם אי אפשי בבשר חזיר, אלא אפשי - והקב"ה גזר עלי. רצה לומר, כי יש כמה עבירות אשר גם בעיני אדם מאוס בטבע, לא ידמה בעיני אדם אשר אינו עושה הדבר הזה מחמת שהוא מאוס בעיניו, רק צריך לשבר הטבע, ויראה שיעשה רק מחמת גזירת המלך לעבדיו. וכן כמה מצות שהשכל מחייבם לעשותם, לא יעשה מחמת שהשכל מחייבם - רק יעשה הכל מחמת ציווי הבורא ברוך הוא, שגזר כך כאדון על עבדיו. ועיין לעיל בפרשת משפטים מזה הענין. זהו בעסק כל המצות, אבל במצות צדקה לעבוד ה' בהיפך ממדריגה הנ"ל, כי הנה טבע האדם לאהוב הרבה ממון ולרדוף אחר הממון, ומכל שכן שלא לחסרו דהיינו לפזרו לצדקה - הוא נגד הטבע. על כן צותה התורה במצות הצדקה (דברים טו י) וְלֹא יִרְע לְבַבְךָ בְּתִתֶנָּהּ לוֹ, כי טבע בני אדם שמיצר בחסרון ממנו, על כן צריך האדם לשבר עצמו שלא ירע לבבו רק יתן באהבה, וזהו קשה מאד. אבל יש עוד מדריגה גדולה בצדקה אצל יחידי סגולה, שממש מצפים בכל רגע מתי יבוא לידם איזה עני או שאר גמילות חסדים לעשות; וכשהקב"ה מזמין להם איזה דבר לעשות צדקה - אזי יש להם שמחה גדולה מאד, כאלו ה' נתן להם איזה מתנה טובה. וכן איתא בזוהר הקדוש שהמסכנא הוא דורון לבעל הבית. כי באמת הוא למי שחנן ה' לו דעה ובינה מבין זאת בשכלו, כל מה שנותן צדקה וגמילות חסד - הוא מתנה לו מאת השי"ת, שזיכה אותו במתנה זו, להאכיל עניים ולהלביש ערומים ולהכניס כלות ויתומים לחופה ומשבח ומפאר להבורא יתברך שמו שזיכה אותו במצות אלו.

וזהו פירוש הפסוק הנ"ל, שכך נתנו בני ישראל נדבתם למשכן בשמחה ובטוב לב - שְׁחָשְׁבו להקב"ה לנדבה להם שזיכה אותם במצוה זו. וזהו הביאו בני ישראל נדבה לה' רצה לומר, שחשבו זאת לנדבה להקב"ה שזיכה אותם בכך.

ספה"ק תפארת שלמה

וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו.

יש לומר דמילת בכם הוא כמיותר. אך הנראה ברמז דהנה כבר נודע אם כי היות עשיית המצוה תלוי בכוונת הלב ומחשבת הקדושה אשר לכל מצוה פרטיות בכ"ז לקיים המצוה במחשבה לבד אי אפשר כי מחשבה מוציא מידי מחשבה ומהרה תבא מחשבה אחרת ומבטלה. לכן לא יתכן בלתי עשיית המצוה בפועל ממש ומעשה מוציא מידי מחשבה ונמשך מחשבתו אחר המעשה כאשר יצאה מכח אל הפועל נעשה רושם וקיום להמחשבה טובה בל תמוט לנצח וז"ש אומרים בקיום המצוה אשר קדשנו במצותיו. פי' ע"י שצונו לעשות המצוה בפועל בזה קדשנו להיות קיום לקדושת המחשב' של המצות ביתר שאת ויתר עוז כי כן עוה"ז הוא עולם המעשה. והוא שכתוב במגלה והימים האלה נזכרים ונעשים באה הציווי גם על המעשה עם הזכירה כי לא תספיק הזכירה לבד במחשבה בלתי עשי' עמה וז"ש הכתוב וכל חכם לב בכם. פי' חכ"ם ל"ב הוא חכמה ובינה ר"ל כל אשר יערה רוח ה' ממרום עליו במחשבה טובה בחכמה ובינה אשר במוחו יבואו לעשות המצוה בפועל ויעשו במעשה ממש ולא תשאר המחשבה לבדה רק יוציאנה לאור מיד ודבר אלהינו יקום לעולם:

ויהיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו וגו'.

הנ"ל לבאר עפמ"ש בפנים ענין התפלה כשאדם מעורר רחמים בתפלתו על חבריו אזי היא קרובה להתקבל לעורר הרצון והחסד מלמעלה. כי כאשר האדם אינו משגיח רק לעצמו לטובתו אזי הוא רחוק מאד שיעלה תפלתו למעל' לרצון. ובוזה פרשתי מ"ש ויגדל משה ויצא אל אחיו פרש"י ראשון לקומה והשני לגדול'. פי' מחמת שהיה כל או"א מבנ"י בעיניו כמו אחיו ממש לכן זכה לגדולה להיות מנהיג הדור. וז"פ משרתיו שואלים זה לזה כו' ממקומו הוא יפן ברחמי'. פי' הם משרתיו הם הצדיקים האמיתים עובדי ה' באמת שלא ע"מ לקבל פרס לא בעוה"ז ולא בעוה"ב כי בזה עודנו עובד את עצמו. רק המשרתים באמת ועושי רצונו ית"ש באמת הם מצפים רק לרוממות הבורא ב"ה לזה הם שואלים זל"ז שואלים בתחנונים ובתפלה לראות טובת חבריו. לזה נאמר להלן ממקומו הוא יפן ברחמים. שמעוררים הרחמים הגדולים מכתר עליון. ולזה אומרים דבר זה בקדושת כתר בתפלת מוסף שהוא בחי' תוספות. להביא השפע מחסד עליון להוסיף השפעות

טובות על ידי גודל התעוררת אהבת ריעים כמ"ש דהע"ה נתתה שמחה בלבי מעת דגנם ותירושם רבו. וזה שייך בכל ענינים כי גם בתורה ותפלה צריך להיות מגמת חפצו לראות במעלת חבירו. וז"פ ויהיו הכרובים פורשי כנפים למעלה רומז למעלת התפלה כמ"ש ובפרשכם כפיכם כו'. סוככים בכנפיהם להגן בתפלת' ולעורר רחמים עי"ז. ופניהם איש אל אחיו. להסתכל על טובת חבירו כנ"ל. וז"ש לעיל בפ' מקבילות הלולאות אחת אל אחת ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים והי' המשכן אחד. כי ע"י האתערותא דלתתא באחדות עם כאו"א מבנ"י אנו מעוררים ג"כ למעלה היחוד והיה המשכן אחד. פי' שישכון בתוכנו אחדו' הבורא ב"ה. אמן:

ספה"ק ישמח ישראל

לפרשת שקלים:

מכ"ק אאמו"ר זצלה"ה [כשחל בש"ק פר' תרומה, תרנ"ג]

איתא במס' תענית (כ"ט.) משנכנס אדר מרבין בשמחה. וענין השמחה הוא לשמוח בד' במה שזכינו להיות מחלקו ונחלתו, כדכתיב (דברים ל"ב, ט') כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, וכדברי המדרש חזית (שהש"ר א', ל"ב) הובא ברבינו יונה (ברכות רפ"ה) ע"פ (תהלים קי"ח, כ"ד) זה היום עשה ה' וכו' אינו יודע אם ביום אם בד' כו' הוי אמר זה בד', ואיך נבואה שערי השמחה הזאת להכיר בחלק ונחלת ד' תמיד, הוא ע"י אהבת רעים ואחדות עם בני", וכאשר מבואר בפסוק במגילה דקטרוג זה הרשע ימ"ש הי' ישנו עם אחד מפוזר ומפורד (אסתר ג', ח'), היינו שכל הישיות והאיכות מעם הזה אינו אלא האחדות שביניהם, אשר המה "עם" אחד, וכידוע מאמרם ז"ל (ויק"ר כ"ו, ב', ע"ש) דורו של אחאב הי' עע"ז ולפי שהי' אחדות ביניהם נצולו, אבל עתה המה מפוזר ומפורד, ביניהם פירוד לבבות, ועתה העת והעונה שתוכל לנגוע בהם לרעה ח"ו, וכדורו של חזק"י, וכששמעה אסתר זה הודיעה למרדכי דבר זה, ושיתקן הדבר אמרה לו (אסתר ד', ט"ז) לך כנוס את כל היהודים, היינו שתכנס אותם בכנופיא ובאגודה אחת ליחד לבבם לאחד, "וצומו" עלי היינו שכל הצומות וזקתם יהי' בעדי לא בעדם, ע"ד אומרם ז"ל (ב"ק צ"ב. ע"ש) המתפלל בעד חבירו כו', וזה הוא ענין אהבת רעים האמיתים:

ובזה נבין לשון המשנה (שקלים פ"א ה"א) בא' באדר משמיעין על השקלים, ומפרש הירושלמי מאי משמיעין מכריזין, לכאורה אמאי לא תני בהדיא מכריזין, וכן הוא בכ"מ לשון המשנה. אולם ענין מחצית השקל כבר דברנו שמרומז על אחדות, וכמבואר בס' ר' בחיי ואלשיך (ר"פ תשא) שמרומז שכל או"א מישראל אינו שלם בלתי אם יתחבר א"ע עם חבירו, ושניהם יחד המה כלי שלם, אבל אחד בלא חבירו אינו כ"א מחצית, וע"ז מרומז ענין מחצית השקל, שכל אחד ואחד מישראל ישקול זאת במאזני שכלו וישתדל בכל עוז לעבוד בזה לאהוב את חבירו ממש כגופו, וזה הוא העצה ג"כ לתפלה, כמבואר בהאר"י ז"ל (ריש שעז"כ) אשר קודם התפלה יקבל כל אחד על עצמו מצ"ע ואהבת לרעך כמוך (ויקרא י"ט, י"ח) ויכלול א"ע בכ"ו,

וזה הוא כוונת רבוה"ק במשנה באחד באדר משמיעין, לכלול ג"כ ענין האחדות והאסיפה, מלשון (ש"א ט"ו, ד') וישמע שאול, שהוא לשון אסיפה ואחדות, וכמבואר במקובלים פי' שמע ישראל (דברים ו', ד') ג"כ שתאספו ותאחדו אתכם, ועי"ז תזכו לידע שה' אלקינו ה' אחד, ומרומז בזה שעיקר ענין הנראה על השקלים, הוא שע"י השקלים תבינו ענינם ועל מה אדניהם הוטבעו, ותבואו לאחדות ואהבת רעים, ועי"ז תזכו לקבלת התורה ברצון בימי הפורים האלה:ת השי"ת כנ"ל.

וזה הוא ג"כ פירוש הגמרא (מגילה י"ג ע"ב) גלוי וידוע לפני מי שאמר והי' העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, והיינו כנ"ל שעתיד המן לשקול שקליו מחמת פירוד לבבות ושנאת חנם שיש ביניהם וכנ"ל, לפיכך הקדים שקליהם, שיבינו ענינם ומהותם ויאהבו זה את זה ויאגדו א"ע אגודה אחת, וממילא לא יהי' לו כח להשטין עליהם ולנגוע בהם ח"ו, וזה הוא הפי' והיינו דתנן בא' באדר משמיעין על השקלים, ולא קתני מכריזין, להורות ענין האהבה והאחדות שמרומז בהשקלים. וכן הוא במדרש תנחומא (תשא ג', ע"ש) אמר משה לפני הקב"ה משאני מת אין אני נזכר אמר לו הקב"ה חייך בכל שנה ושנה שישראל קוראין לפני כי תשא כאלו אתה עומד וזוקף את ראשן, והדקדוקים ידועים, אולם עפ"י דברינו אלה יתבאר דהנה משה רבינו ע"ה הי' בחי' כלל ישראל כידוע, והי' המקהיל והמאחד את כל ישראל להיות אגודה אחת, וזה הי' טענתו שמא ח"ו משמת לא יזכר פעולתו עוד, ויהי' ח"ו פירוד לבבות ביניהם, אמר לו הקב"ה חייך בכל שנה ושנה שישראל קוראין לפני פ' שקלים, ויבינו ענינם ומתוך כך יבואו לאהוב זה את זה ויעשו כולם אגודה אחת, יהי' בעיני כאלו אתה עומד וזוקף את ראשן כי הכל הוא מכחך [כענין משה שפיר קאמרת (שבת ק"א ע"ב)], וע"י האחדות הנ"ל ואהבת רעים זוכים להכיר יחוד השם יתברך, ולשמוח בו, וכנ"ל בהמדרש חזית. וזה משנכנס אדר מרבין בשמחה, ע"י ענין אהבת רעים ואחדותן שמעורר א"ע תמיד בהגיע עת הזה ע"י קריאת פ' שקלים, וע"י האחדות והשמחה נזכה לקבל את התורה הק' ברצון בימי הפורים, אכ"ר. (כתי"ק):